

gelseerne for administrationen af postspærring. Dette indebærer en drøftelse af følgende spørgsmål:

1. Betingelserne for iværksættelse af postspærring.
2. Virkningerne af bestemmelse om postspærring.
3. Indgrebets varighed.

Uanset at det som anført følger af selskabsretlige regler, at forsendelser til selskaber m.v. efter konkursen skal udleveres til midlertidig bestyrer/kurator, finder udvalget det hensigtsmæssigt at optage en udtrykkelig bestemmelse herom i konkursloven.

Det har hidtil ikke været praksis, at der i forbindelse med omadressering af post for selskaber m.v. er truffet bestemmelse om omadressering af forsendelser til medlemmer af direktion eller bestyrelse, og der kan på baggrund af de hidtidige erfaringer ikke konstateres noget behov for at indføje en bestemmelse herom.

1. Betingelserne for iværksættelse af postspærring.

Udvalget har overvejet, om reglerne i retsplejelovens kapitel 71 om indgreb i meddeleleshemmigheden inden for strafferetsplejen kunne overføres til konkurs.

Postspærring anordnes imidlertid ikke på grundlag af mistanke om strafbart forhold fra skyldnerens side, men må som ovenfor omtalt ses som et naturligt led i at sikre, at bobehandlingen afvikles på en for de implicerede hensigtsmæssig måde ved ud over at øge sandsynligheden for, at alle aktiver inddrages under boet, at bidrage til, at bostyret bliver bekendt med samtlige fordringshavere, og at øge muligheden for, at muligt omstødelige dispositioner afdækkes. Postspærring kan således ikke sidestilles med de straffeprocessuelle indgreb, som reguleres i retsplejelovens kapitel 71.

Det er endvidere karakteristisk, at der ikke på tidspunktet for iværksættelsen af postspærring kan siges noget om, hvilke oplysninger spærringen vil tilføre bostyret.

Der bør på denne baggrund ikke opstilles snævre materielle betingelser for iværksættelsen, men udvalget finder, at de nødvendige og for skyldneren afgørende retssikkerhedsgaran-

tier bør etableres ved regler om virkningen af postspærring og ved processuelle bestemmelser om iværksættelsen og den tidsmæssige udstrækning af indgrebet.

Bestemmelserne i retsplejelovens kapitel 71 vil i denne forbindelse kunne være vejledende. Postspærring bør derfor kunne bestemmes, hvor det »anses for at være af betydning for botes behandling«.

Det afgørende vil herefter være, hvorledes der mest hensigtsmæssigt etableres en sikker ordning, således at posten kommer i kurators besiddelse. Der kan i denne forbindelse lægges vægt på, om skyldnerens virksomhed er i drift, eller om den har været lukket i et måske længere tidsrum, om skyldnerens forretningsforbindelse og bogføring m.v. i den senere tid har været præget af mangel på styring, om der er oplysninger om, hvorvidt skyldneren har udestående fordringer, om der er mistanke om omstødelige dispositioner. I tilfælde, hvor der umiddelbart inden konkursen er sket overdragelse af skyldnerens virksomhed, vil postspærring på virksomhedens adresse dog kunne bevirke betydelige praktiske problemer for virksomheden.

Afgørelse om postspærring bør alene kunne træffes i et retsmøde, hvortil skyldneren har været tilsagt, og efter at han har haft lejlighed til at udtale sig om spørgsmålet. Dette krav er uden videre opfyldt i det altovervejende flertal af tilfælde, hvor afgørelsen træffes i det retsmøde, hvori konkursdekretet afsiges. Det er uden betydning, om skyldneren faktisk er til stede, når afgørelsen træffes, se dog udkastets § 104 a, stk. 2, sidste pkt., om formen for afgørelsen.

I de – som det efter de hidtidige erfaringer må forventes – langt overvejende tilfælde, hvor skyldneren samtykker i postspærring, tilføres skifterettens beslutning herom retsbogen. Hvis skyldneren protesterer eller undtagelsesvis ikke er til stede ved afsigelsen af dekretet, træffes afgørelsen ved kendelse.

Afgørelsen kan enten straks eller senere kæres til vedkommende landsret. Kære har ikke opsættende virkning, medmindre dette besluttes af skifte- eller landsretten, jf. konkurslovens § 255 sammenholdt med retsplejelovens § 395.